

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: **SSO Maria Prusinowska**

Protokolant: prot. sąd. Anna Maj

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 130 273,76 zł (słownie: sto trzydzieści tysięcy dwieście siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;
2. kosztami postępowania obciąża pozwaną w całości i zasądza od niej na rzecz powoda kwotę 11 931 zł.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 kwietnia 2018 roku powód D. S., działając przez swojego pełnomocnika, wniósł o wydanie przez Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od **pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością** na rzecz powoda:

- 1) kwoty 128.160,00 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 2) kwoty 2.113,76 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia wymagalności roszczenia do dnia sporządzenia pozwu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty,

oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów:

- 1) umowy pożyczki z dnia 25 października 2016 roku,
- 2) potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej,
- 3) 11 sztuk potwierdzeń przelewów dotyczących częściowej spłaty pożyczki przez pozwaną,
- 4) wezwania do zapłaty z dnia 28 lutego 2018 roku,
- 5) dowodu nadania wezwania do zapłaty na adres pozwanej,

6) wydruku z systemu e-monitoring Poczty Polskiej,

- na okoliczność treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, terminu zwrotu pożyczki udzielonej pozwanej przez powoda, przekazania przez powoda na rzecz pozwanej kwoty pożyczki, uznania przez pozwaną długu wobec powoda z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, a także na okoliczność próby polubownego rozwiązania sprawy przez powoda.

Powód wniósł również o rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwykłym i wydanie wyroku utrzymującego nakaz zapłaty w mocy w razie wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona przez niego kwota wynika z zawartej między nim a pozwanym umowy pożyczki, zgodnie z którą powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 248.160,00 złotych, zaś pozwana zobowiązała się do jej zwrotu w miesięcznych ratach, z których ostatnia miała być płatna do dnia 31 grudnia 2018 roku. Jednocześnie strony ustaliły, że pożyczka będzie oprocentowana w wysokość równej 15% w skali roku, nadto strony zastrzegły odsetki ustawowe za opóźnienie na wypadek opóźnienia pozwanej w zwrocie pożyczki. Dodatkowo, zgodnie z postanowieniem zawartym w § 4 ust. 2 umowy, w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę, jaka łączyła powoda z pozwaną, spłata pożyczki nastąpi w terminie 1 (jednego) miesiąca od dnia rozwiązania umowy o pracę.

Jak wskazał powód, pozwana wypowiedziała umowę o pracę łączącą ją z powodem, dnia 7 grudnia 2017 roku. Wobec powyższego, dochodzona w pozwie kwota, to jest kwota w wysokości 120.000,00 zł, dotyczy części niespłaconej powodowi pożyczki. D. S. wskazał również, że pozostała do spłaty kwota pożyczki winna zostać zwrócona powodowi najpóźniej w terminie miesiąca od dnia rozwiązania umowy o pracę, to jest najpóźniej do dnia 8 stycznia 2018 roku. Powód próbował również porozumieć się z pozwaną, wzywając do zapłaty zaległej kwoty. Przesyłka jednak nie została podjęta w terminie, a wskazany w wezwaniu termin do zapłaty należnej powodowi kwoty upłynął bezskutecznie.

Powód zaznaczył, iż pozwana od momentu zawarcia umowy pożyczki do chwili wypowiedzenia umowy o pracę powodowi, zwróciła mu kwotę w wysokości 120.000,00 zł poprzez dokonanie na rachunek bankowy powoda przelewów w różnych kwotach. Z tego też względu, wartość przedmiotu sporu stanowi różnicę pomiędzy kwotą pożyczki określoną w umowie, a łączną wartością rat wpłaconych przez pozwaną. Powód wskazał również, że wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jest, zgodnie z przepisem art. 498 § 1 k.p.c. zasadne, bowiem dotyczy roszczenia pieniężnego, a pozwana dokonując zapłaty części pożyczki, uznała swój dług.

Na skutek wniesionego pozwu, został wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, I Wydział Cywilny **dnia 15 czerwca 2018 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym**, w którym Referendarz sądowy nakazał pozwanej, aby terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi:

1. kwotę w wysokości 128.160,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,
2. kwotę w wysokości 2.113,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

oraz 5.245,50 zł tytułem kosztów postępowania, w tym 1.628,50 zł tytułem czwartej części opłaty od pozwu, 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu upominawczym oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Dnia 18 lipca 2018 roku pozwana wniosła w przepisany terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, wnosząc jednocześnie o oddalenie pozwu, obciążenie powoda kosztami postępowania i zarządzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pozwanej. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała wymagalność dochodzonej przez powoda wierzytelności. W ocenie pozwanej raty za miesiąc lipiec - grudzień 2018

roku są w ogóle niewymagalne, a zatem pozew w tym zakresie podlega oddaleniu. Pozwana zaprzeczyła także, aby zaszła przesłanka wymagalności całej kwoty pożyczki, określona w § 4 ust. 2 umowy pożyczki. Przede wszystkim pozwana zaprzeczyła, aby umowa o pracę została powodowi „wypowiedziana”, wskazując iż powód na okoliczność, że był pracownikiem pozwanej lub aby umowa o pracę z nim została wypowiedziana, nie przedstawił żadnych dowodów. Tym samym wiarygodność powoda nie stała się wymagalna w całości, a w konsekwencji – pozew w odniesieniu do niewymagalnych rat podlega oddaleniu.

Pozwana podniosła również zarzut nieważności umowy pożyczki, z powodu wysokości zastrzeżonych w umowie pożyczki odsetek (15%), powołując się jednocześnie na przepis art. 359 § 2 i 2¹ k.c., zgodnie z którym jeżeli wysokość odsetek nie jest inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej stopie równej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Pozwana wskazała, że na dzień wniesienia sprzeciwu, odsetki ustawowe za opóźnienie wynosiły 5%, wobec tego oznaczone w umowie odsetki nie powinny przekraczać 10%. Zawarcie takiego zapisu w umowie powoduje, zdaniem pozwanej, nieważność umowy pożyczki. Jak bowiem wskazała pozwana – bez postanowienia dotkniętego nieważnością, powód nie zawarłby w ogóle umowy pożyczki (art. 58 § 3 k.c.).

Na skutek skutecznie wniesionego przez pozwaną sprzeciwu, nakaz zapłaty w całości utracił moc, zaś rozpoznanie sprawy nastąpiło zgodnie z przepisami o postępowaniu zwykłym.

W dniu 21 sierpnia 2018 roku powód wniósł do tut. Sądu wnioski o zabezpieczenie, poprzez zajęcie oznaczonych we wniosku ruchomości należących do pozwanej wraz z dopuszczeniem i przeprowadzeniem dokumentu w postaci wykazu środków trwałych na dzień 18 lipca 2017 roku, uzasadniając że brak zabezpieczenia poważnie utrudni lub uniemożliwi wydanie przez Sąd zabezpieczenia lub osiągnięcie celów postępowania oraz określił swoje żądanie jako wypadek niecierpiący zwłoki. W ocenie powoda, w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości zarówno charakter pieniężny roszczenia dochodzonego pozwem jak i istnienie interesu prawnego po stronie uprawnionego. Powód wskazał, iż domaga się zajęcia ruchomości, bowiem są one znanymi powodowi wartościowymi składnikami majątku pozwanej. Powód wskazał również, że według jego wiedzy pozwana znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, ma problemy w regulowaniu wymagalnych zobowiązań - tym samym sytuacja finansowa pozwanej budzi poważne wątpliwości uprawnionego. Jak wskazał powód, złożony przez niego wniosek jest wynikiem obaw o stan finansowy pozwanej oraz jej niewypłacalność, co potwierdzone jest, zdaniem powoda, nieodbieraniem przez nią korespondencji oraz niewykonywaniem obowiązków rejestrowych. Powód D. S. na podstawie przepisu art. 735 § 1 k.p.c. wniósł o rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie na posiedzeniu niejawnym w możliwie jak najszybszym terminie albowiem w niniejszej sprawie zachodzi wypadek niecierpiący zwłoki, gdyż brak niezwłocznego udzielenia zabezpieczenia roszczenia powoda może doprowadzić do sytuacji że pozwana uszczupli swój majątek również o wymienione w we wniosku o zabezpieczenie ruchomości, co z kolei może skutkować niemożnością dokonania zapadłego w tym postępowaniu orzeczenia

W dniu 12 września 2018 roku tut. Sąd oddalił wniosek o zabezpieczenie złożony przez powoda, wskazując jako podstawę niewykazanie interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, a także wskazując, że powód nie uprawdopodobnił aby pozwana wyzbywała się swojego majątku, uniemożliwiając jednocześnie osiągnięcie celów postępowania.

Dnia 14 września 2018 roku powód D. S. wniósł do tut. Sądu odpowiedź na sprzeciw, w którym wniósł o:

1/ oddalenie sprzeciwu w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 128.160,00 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

2/ zwrot kwoty w wysokości 2.113,76 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia wymagalności roszczenia do dnia sporządzenia pozwu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

3/ dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do pozwu na okoliczności w nim wskazane, to jest dokumentu wypowiedzenia umowy o pracę łączącą i strony niniejszego postępowania na okoliczność tego, że najpóźniej w dniu 18 stycznia 2018 roku doszło do wypowiedzenia stosunku pracy przez pozwaną powodowi, daty wymagalności roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki

4/ zeznań świadka D. B., na okoliczność wypowiedzenia powodowi przez pozwaną stosunku pracy w dniu 8 grudnia 2017 roku,

5/ przesłuchania stron na okoliczność treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, terminu zwrotu pożyczki udzielonej pozwanej przez powoda, wypowiedzenia stosunku pracy powodowi przez pozwaną, a także na okoliczność wymagalności wierzytelności powoda z tytułu umowy pożyczki zawartej z pozwaną,

6/ rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom i okolicznościom wywiezionym przez pozwaną w sprzecznie – za wyjątkiem tych wyraźnie przez niego przyznanych. Powód uznał, że wierzytelność przysługująca powodowi względem pozwanej z tytułu umowy pożyczki z dnia 25 października 2016 roku jest wymagalna, bowiem pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę dnia 8 grudnia 2017 r., na skutek czego doszło do rozwiązania łączącego strony stosunku pracy. Powód wskazał również, że od dnia 8 grudnia 2017 roku na skutek wypowiedzenia umowy o pracę nie pozostaje już w stosunku pracy z pozwaną. Dodatkowo, obecnie przed Sądem Rejonowym w K. toczy się postępowanie o sygnaturze akt:(...), z powództwa D. S. przeciwko pozwanej, mające za przedmiot niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę przez pozwaną.

Wobec tego, zdaniem powoda, wymagalność wierzytelności jest bezsporna. Zgodnie bowiem z postanowieniem zawartym w umowie pożyczki, pozwana ma obowiązek zwrotu pozostałej do kwoty spłaty pożyczki w terminie jednego miesiąca od daty rozwiązania łączącego ją z powodem stosunku pracy. Dlatego też pozwana powinna zwrócić kwotę pożyczki najpóźniej do dnia 8 stycznia 2018 roku.

Powód uznał za bezzasadny zarzut nieważności umowy pożyczki, podniesiony przez pozwaną. Zdaniem powoda, pozwana we wcześniejszym czasie dokonywała spłaty zobowiązania, zgodnie z ustalonym przez strony harmonogramem spłat oraz w tym też czasie nie zgłaszała powodowi, że nie zgadza się na takie oprocentowanie lub też, że umowa jest nieważna.

Na rozprawie dnia 14 lutego 2019 roku pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 6 listopada 2018 roku zakończyła się sprawa w Sądzie Rejonowym w K. o sygn. akt: (...) o sprostowanie świadectwa pracy i zapłatę, tamtejszy sąd ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanej w okresie od 1 kwietnia 2016 roku do 8 grudnia 2017 roku. Wyrok jest prawomocny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły w dniu 25 października 2016 roku umowę pożyczki, zgodnie z którą D. S. pożyczył spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę w wysokości 248.160,00 zł. Kwota ta miała zostać w całości przeznaczona na sfinansowanie bieżącej działalności spółki, w tym uregulowanie zobowiązań z tytułu nabywanych towarów i usług. Powód dokonał przelewu całej kwoty ustalonej w umowie dnia 25 października 2016 r. na rachunek pozwanej.

Zgodnie zapisem zawartym w umowie, kwota pożyczki podlega oprocentowaniu w wysokości 15% w skali roku. Strony ustaliły również harmonogram spłat, zgodnie z którym spłata miała nastąpić w trzech okresach:

1/ do 31 grudnia 2016 roku – spłata w kwocie 40.000,00 zł

2/ do 31 grudnia 2017 roku – spłata w kwocie 60.000,00 zł w równych miesięcznych ratach po 5.000,00 zł każda, płatnych na ostatni dzień roboczy miesiąca,

3/ do 31 grudnia 2018 roku – spłata w kwocie 148.160,00 zł w 11 równych miesięcznych ratach po 12.350,00 zł każda, płatnych na ostatni dzień roboczy miesiąca oraz ostatnia rata 12.310,00 zł płatna do 31 grudnia 2018 roku.

Na podstawie zawartej umowy, powód miał prawo, poczynszy od dnia 1 stycznia 2017 roku, żądać od pozwanej odsetek ustawowych za opóźnienie. Odsetki te, zgodnie z umową, naliczane są od niezwróconej kwoty pożyczki bez uwzględnienia oprocentowania. Dodatkowo, zgodnie z § 4 ust. 2 umowy pożyczki, w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę łączącą strony niniejszego postępowania, spłata pożyczki nastąpi w ciągu miesiąca od dnia rozwiązania umowy o pracę.

Dowód: - umowa pożyczki z dnia 25 października 2016 roku,

- potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej,

- dowód z przesłuchania strony powodowej,

- dowód z zeznań świadka D. B..

Z załączonych do pozwu potwierżeń przelewów, dotyczących częściowej zapłaty pożyczki przez pozwaną wynika, że ostatnia z transakcji, dokonanych na konto powoda tytułem spłaty ustalonej przez strony kwoty, nastąpiła dnia 17 października 2017 roku.

Dowód: potwierdzenia przelewów dotyczących częściowej spłaty pożyczki przez pozwaną (11 szt.)

Wypowiedzenie umowy o pracę przez pozwaną spółkę, łączącą ją z powodem, nastąpiło w dniu 8 grudnia 2017 roku – zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego wK.z dnia 6 listopada 2018 r., Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt:(...)

W dniu 28 lutego 2018 roku powód wystosował do pozwanej ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. Powód wskazał również siedmiodniowy termin do spłaty zobowiązania. Przesyłka nie została podjęta w terminie przez pozwaną, wobec czego należy uznać ją jako skutecznie doręczoną.

Dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 28 lutego 2018 roku,

- dowód nadania wezwania do zapłaty na adres pozwanej,

- wydruk z systemu e-monitoring Poczty Polskiej.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości i autentyczności. Stan faktyczny wynika również z twierdzeń stron niniejszego postępowania oraz zeznań świadka.

Z tego też względu, **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. W ujęciu kodeksowym jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, lecz nie wzajemna, która może mieć zarówno charakter odpłatny, jak i nieodpłatny – w zależności od woli stron. Odpłatność umowy pożyczki jest w gruncie rzeczy wynagrodzeniem dającego pożyczkę z tytułu przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę. A contrario możliwe jest zatem

nieoznaczenie w umowie pożyczki wynagrodzenia pożyczkodawcy, wówczas zgodnie z przyjętym w orzecznictwie i judykaturze poglądem, brak zobowiązania odsetkowego stanowi korzyść pożyczkobiorcy (nieodpłatne świadczenie na jego rzecz). W niniejszej sprawie strony ustaliły kwestię opisanego powyżej wynagrodzenia w § 3 ust. 1 umowy pożyczki, na 15% w skali rocznej. Należałoby więc uznać, że zapis umowny dotyczy w gruncie rzeczy odsetek kapitałowych. Warto bowiem wskazać, że przepisy kodeksu cywilnego nie przewidują roszczenia o odsetki kapitałowe w umowie pożyczki. Wobec tego, dla skuteczności takiego zapisu i powstania roszczenia, konieczne są stosowne i jasno wyrażone postanowienia umowne (vide: Wyrok SA w Łodzi z dnia 27 czerwca 2016 r., I ACa 1815/15, LEX nr 2106879). Taki wniosek wypływa również z ogólnej zasady swobody umów, wyrażonej w przepisie art. 353¹ k.c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Nie budzi również wątpliwości przyjęcie przez strony kumulacji odsetek zarówno kapitałowych, jak i ustawowych za opóźnienie. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, dopuszczalność takiej kumulacji pozostaje w granicach swobody kontraktowej stron (v.: wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r., sygn. akt: I CSK 28/2010). Wskazać należy, że w niniejszej sprawie strony nie kwestionowały istnienia zobowiązania, jednakże wysokość odsetek kapitałowych oznaczonych w powołanym wyżej § 3 ust. 1 umowy pożyczki.

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie stanowiskiem, „umowa pożyczki, w zakresie w jakim zapewnia pożyczkodawcy wymierne korzyści, zazwyczaj poprzez zastrzeżenie odsetek, nie może być wolna od oceny z zastosowaniem kryteriów, o których mowa w art. 353¹ k.c., określającym granice swobody umów. W kodeksie cywilnym istnieje podwójne zabezpieczenie przed tego rodzaju nadużyciami, mianowicie art. 58 § 2 k.c. przypisujący skutek nieważności dla czynności prawnej sprzecznej z zasadami współzycia społecznego oraz art. 353¹ k.c., który stanowi, że treść lub cel swobodnie ułożonego stosunku prawnego nie może sprzeciwiać się między innymi zasadom współzycia społecznego” (v.: Wyrok SA w Lublinie z dnia 19 września 2012 r., I ACa 377/12, LEX nr 1271907). Dodatkowo, wskazówką dla uznania, czy wskazane w umowie zastrzeżenie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego stanowić winna treść art. 359 § 2¹ k.c. (v: Wyrok SN z dnia 4 listopada 2005 r., V CK 162/05, LEX nr 1111027). Tak też, zgodnie z powołanym wyżej przepisem, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Dodatkowo, jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Zgodnie z tym należy przyjąć, że odsetki maksymalne wynosiły, zarówno w chwili zawarcia umowy, jak i aktualnie 10%. Dodatkowo, jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne (art. 359 § 2² k.c.).

Tak też należy uznać, że w niniejszej sprawie należą się powodowi odsetki maksymalne, nie zaś umownie ustalone. Zgodnie zatem z przepisem art. 58 § 2 k.c., naruszenie w umowie pożyczki przy określaniu oprocentowania prawnego zakazu anatocyzmu, powoduje nieważność takiego postanowienia umownego.

Wbrew jednak twierdzeniom strony pozwanej, nieważność zapisu umownego dotyczącego odsetek kapitałowych, nie powoduje nieważności całej umowy pożyczki. Zgodnie z art. 359 § 2² k.c. w zw. z art. 58 § 3 k.c. oraz z uwagi na uboczne znaczenie oprocentowania pożyczki (niebędącego przedmiotowo istotnym elementem zobowiązania), ewentualne wadliwości kontraktowe w tej materii, w szczególności w postaci zastrzeżenia odsetek nadmiernych, nie mogą co do zasady prowadzić do nieważności samej umowy pożyczki, jako takiej (v: Partyk A., Kapitałowe oprocentowanie pożyczki, LEX/el. 2015).

Sporna kwestia daty rozwiązania umowy o pracę, łączącą powoda z pozwaną, została rozstrzygnięta przez Sąd Rejonowy wK.wyrokiem z dnia 6 listopada 2018 roku o sprostowanie świadectwa pracy i zapłatę, sygn. akt:(...). Tamtejszy Sąd bowiem ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanej w okresie od 1 kwietnia 2016 roku do 8 grudnia 2017 roku. Tut. Sąd jest zatem związany treścią prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K., zgodnie z przepisem art. 365 k.p.c.

Mając na względzie powyższe, powództwo podlegało uwzględnieniu również w części dotyczącej żądania zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2.113,76 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia wymagalności roszczenia do dnia sporządzenia pozwu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Jak bowiem podkreślono w toku powyższych rozważań, należne odsetki wynoszą 10% (odsetki maksymalne) – zgodnie z przepisem art. 359 § 2¹ i 2² k.c. Kwota objęta żądaniem została obliczona z uwzględnieniem siedmioprocentowych odsetek od należności głównej, zatem wartości niższej niż odsetki umownie ustalone oraz odsetki maksymalne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uznając pozwaną jako przegrywającą niniejsze postępowanie.

Co do kosztów postępowania:

W nakazie zapłaty zasądzono na rzecz powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.245,50 zł tytułem kosztów postępowania, na którą składały się: czwarta część opłaty od pozwu (1.628,50 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600,00 zł zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W wyroku zatem, zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r., zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ponad kwotę zasądzoną nakazem zapłaty oraz kwotę 4.885,50 zł zwrotu opłaty od pozwu ponad kwotę zasądzoną nakazem.

Wobec tego, powodowi należy się od pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu, zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łączna kwota w wysokości 11.931,00 zł.

SSO Maria Prusinowska